

תקות מנחם

גליון מס'

261 (22)

ערש"ק פרשת כי תבא
ערב יום הבהיר ח"י אלול
הי' תהי' שנת אל-על* – שנת
ביאת ה'משיח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראב

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

ספר עבודה – ג'

מחזור - ל' (גימטריא בכ"ח) שנה – כ"ח (גימטריא יח"י)

בעז"ה מוצש"ק פרשת שופטים ד' אלול

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

סיום הלכות איסורי מזבח

והתחלת הלכות מעשה הקרבנות

תזבח"ן] וה"כסף משנה" אומר שהרמב"ם בספר המצוות אומר
שלמד זאת מהספרי עה"פ מפרשתנו.

אבל הרמב"ן בהשגותיו על ספר המצוות אומר שבמוס עובר אין
לאו נוסף במנין המצוות, אלא שהפסוק בפרשתנו בא לגלות שגם
מוס עובר נכלל באיסור הכללי של בעלי מומין, ונושאי כלי
הרמב"ם שם בספר המצוות, ה"מגילת אסתר" וה"לב שמח"
מבארים את דעת הרמב"ם, שהפסוק בפרשתנו מלמדנו על לאו
מיוחד במוס עובר.

בפרשת שופטים – הלאו בהקרבת בעל מוס עובר

א. המצוה הראשונה – והדין הראשון בהלכות איסורי מזבח,
הוא דין התמימות: שהקרבות צ"ל תמימים, ואסורים להיות
בעלי מומין, כמ"ש הרמב"ם בהלכה הראשונה¹: "מצות עשה
להיות כל הקרבנות תמימין ומובחרין שנאמר²: 'תמים יהי'
לרצון', זו מצות עשה. וכל המקדיש בהמה שיש בה מוס לגבי
המזבח, עובר בלא תעשה ולוקה על הקדישו שנאמר: 'כל אשר בו
מוס לא תקריבו'³.

ואח"כ אומר הרמב"ם גם הלאוין שיש בשחיתת בעלי מוס לשם
קרבו, וזריקת הדם על המזבח והקטרת האימורים על המזבח.
שכ"ז לומדים מפסוקים בפרשת אמור.

אבל אח"כ אומר הרמב"ם ומביא פסוק מפרשתנו, שלומדים
שלא רק אסור למזבח בעל מוס קבוע אלא גם בעל מוס עובר
וז"ל הרמב"ם בהלכה ה': 'אחד בעל מוס קבוע או בעל מוס
עובר, אם הקריבו עובר בכל אלו שנאמר [הפסוק מתחילת
פרשתנו⁴]: 'לא תזבח לה' אלוקיך שור ושה אשר יהי בו מוס',
מפי השמועה למדו שזו אזהרה לבעל מוס עובר וכ"ו"

היינו שלדעת הרמב"ם יש לאו נוסף בפרשתנו [מלבד איסורי
הלאוין על הקדשת ושחיתת והקרבת בעלי מומין יש עוד לאו
נוסף, (שנמנה במנין המצוות שב"כותרת" ההלכה ובספר
המצוות), על הקרבת בעל מוס עובר, וכפירוש המפרשים שבמוס
עובר, עובר בארבעה לאוין ומלקויות גם כן בהקדשתו שחיתתו
זריקת דמו והקטרת אימוריו, מכיון שגילתה התורה בזה, "לא

איסורי מזבח – לכתחילה אריבער! – הקשר למזבח!

ב. באחד המחזורים הראשונים סיימו את ה' איסורי מזבח בבי'
אייר, יום ההולדת של אדמו"ר המהר"ש, שענינו הוא "לכתחילה
אריבער!" והי' לי קצת מוקשה, שדווקא ביום שתוכנו לכתחילה
אריבער! לומדים על איסורי המזבח?!

לפני זה ואחרי זה למדו על ה' בית הבחירה ובית המקדש, וכלי
המקדש והעובדים בו, וה' מעשה הקרבנות, שכל אלה הם ענינים
מעשיים וחיוביים בדיני ביהמ"ק ועבודתו, ודווקא ביום של
"לכתחילה אריבער", לומדים את האיסורי מזבח?!

ועוד ה' מוקשה לך, הרי בהלכות אלה מדובר גם על הדברים
האסורים למזבח וגם על הדברים הטובים והרצויים, ואיך כל
ההלכות נקראים איסורי מזבח?

וביותר תמוה: שגם ההלכה הראשונה של הלכות אלו וגם ההלכה
האחרונה מדברות על הטוב והמשובח והרצוי למזבח ולעבודת ה',
ובכ"ז כל ההלכות נקראות איסורי מזבח?!

בהלכה הראשונה כתוב כנ"ל שמצות עשה להיות כל הקרבנות
תמימין ומובחרין ובהלכה האחרונה של הלכות אלו⁵ כתוב
"...שהרוצה לזכות עצמו וכו' ירחיב ידו ויביא מן היפה והמשובח
ביותר שבאותו המין וכו', והוא הדין בכל דבר שהוא לשם הא-ל

* ע"פ הפסוק בתחילת הפטרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): "ואל על יקראוהו"
שמורה שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל על" – אל הקב"ה ועד למעלה
הכי עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבוא כו, יט): "ולתתך עליון על
כל הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת
המשיח והגאולה!

¹ ה' איסורי מזבח פ"א ה"א.

² אמור כא, א.

³ שם פסוק כז.

⁴ שופטים יז, א.

⁵ ה' איסורי מזבח פ"ז, ה"א.

הטוב, שיהיה מן הנאה והטוב וכו' עד שמסמיים: "וכן הוא אומר" **כ"ל חלב להוי' וגו'!** ובכל זאת כל ההלכה נקי איסורי מזבח.

ואמרתי לבאר שאפשר לפרש פירוש "לכתחילה אריבער", בשם **"איסורי מזבח"**, ע"ד הצחות;

"איסורי" – מלשון קשר, כמבואר בתניא פרק ז', בפירוש אסור ומותר, ש"אסור" – פירושו ש"קשור ואסור בידי החיצונים שלא יוכל לחזור ולהעלות להי", ו"מותר" – פירושו שאינו קשור ומותר מהקשר עם הטומאה והחיצונים בכך שאפשר להעלות הדבר ע"י אכילה לשם שמים.

כך גם כאן אפשר לפרש גם ע"ד הצחות; **"איסורי מזבח"** – הדברים הקשורים ועדיפים ומובחרים למזבח שזה מתבטא גם בהלכה הראשונה וגם בהלכה האחרונה.

ועד"ז בעבודת ה' כי הרי "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" – בתוך כל אחד ואחד, שכל עבודות המקדש הם בכל אחד ואחד, **"איסורי מזבח"** – ההתקשרות לעבודה הרוחנית של המזבח, שהוא זביחת וכפיית עצמו ויצרו לה' וכמו שאומר הרמב"ם בהלכה האחרונה ו"הכל הולך אחר החיתום"⁷: "שהרוצה לזכות עצמו יכוף יצרו הרע וירחיב ידו ויביא קרבנו מן היפה והמשובח ביותר שבאותו המין שיביא ממנו וכו'" היינו שזהו"ע המזבח בעבודת ה' – זביחת היצר לה'.

ואולי נוכל גם לפרש ע"ד הצחות את הפסוק בדברי שמואל הנביא לשאל המלך⁸: "הנה שמוע מזבח טוב" היינו (מלבד הפשט שצריך לשמוע ולציית ולקיים את דברי ה' בקבלת עול) – **לשמוע מהזבח** ולהקשיב מה מלמדנו הזבח – **זביחת** ומסירת עצמו והיצר כהמשך הפסוק **"להקשיב"** – מחלב אילים; **להקשיב** וללמוד מ"חלב אילים", שמקריבים את הטוב והיפה והמשובח **"חלב אילים"** כמו שאומר הרמב"ם בסיום ההלכה **"כל חלב להוי"**, שמוסרים ומקריבים את הכי טוב ומשובח לה', שזהו **"איסורי מזבח"** – ההתקשרות לעבודת המזבח, והקרבת עצמו לה'.

כל הקרבנות תמימין ומובחרין – כל חלב להוי'!

ג. ועפ"י הנ"ל שאיסורי מזבח היא ההתקשרות לעבודת המזבח בעבודת ה', יש לומר הקשר לפרשה מלבד הנ"ל שבפרשה מדובר על דין התמימים בקרבנות ואיסור בעלי מומין, יש בפרשתנו גם ענין התמימות בעבודת ה', כנ"ל בסיום הקודם על ה' ביאת המקדש, ובפרשתנו מדובר על עבודת התמימות; **תמים** תהי' עם ה' אלוקיך", היינו שכל יהודי וכל אחד מאיתנו הוא **קרבן לה'**, מלשון קירוב עם הוי' אלוקיך, וזה צ"ל בכא"א התמימות – **תמים** תהי', וכפי שאומר רש"י עה"פ **שעי"כ** נהי' הקשר והקירוב לה' **עם** הוי' אלוקיך" (ועיין שיחת כ"ק אד"ש שנדפסה בליקו"ש ח"י"ד פ"י שופטים – א' ביאור כל הפרטים בפירש"י זה).

שזהו תוכן ההלכה הראשונה של ה' איסורי מזבח: "מצות עשה להיות כל הקרבנות תמימין ומובחרין שנאמר: "תמים יהי' לרצון", וכל יהודי הוא קרבן לה', ויש בו את כל הפרטים שבקרבנות, וכמש"נ בתחילת ספר הקרבנות ויקרא⁹: "אדם כי יקריב מכס" ומבאר אדמו"ר הזקן בלקוטי תורה שלא נאמר אדם מכס כי יקריב, כי ההקרבה צ"ל "מכס ובכס הדבר תלוי", שיתקרב לה' ויקריב עצמו!

וזהו ענין חודש אלול ההקרבה וההתקרבות לה' **אני לדודי ודודי לי**, ובאופן של שלימות ותמימות, ומתאים עם זה שבט"ו אלול

ה"קיימא סיהרא באשלמותא" של חודש אלול, הוא יום הולדת – התיסדות ישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש שענין תלמידי התמימים הוא התמימות והשלימות בעבודת ה', כפי שנכתב בסיום הקודם חמשת הפרטים שבפירש"י בענין זה.

"תקות חוט השני" – סיום על הלכות ביאת המקדש¹⁰

- א. הדין הראשון איסור הקרבת בעלי מומין – ובפרשת שופטים הלאו ד"לא תזבח" – בעל מום עובר.
- ב. איסורי מזבח – לכתחילה אריבער! הקשור ומובחר למזבח.
- ג. הדין הראשון – כל הקרבנות תמימין ומובחרין, ובעבודת ה'; בפרשת שופטים: "תמים תהי' עם הוי' אלוקיך"
- ד. ההלכה האחרונה – שיביא קרבנו מן היפה והמשובח ביותר – וכל דבר שהוא לשם האל הטוב, שיהי' מן הנאה והטוב – כל חלב להוי'.

* * *

מחזור - ל' (גימטריא בכ"ח) שנה – כ"ח (גימטריא יח"י)

לחיות עם הזמן!

בעז"ה יום ג' פרשת **כי-תבוא** י"ד אלול

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה' משיח (בגימטריא)

סיום הלכות תמידין ומוספין

והתחלת הלכות פסולי המוקדשין

תמידין ומוספין – בעבודת ה' הקביעות והתוספות

א. את הלכות תמידין ומוספין התחילו בשב"ק פרשת **כי תצא** ומסיימים בשבוע דפרשת **כי תבוא**, ואפ"ל שיש קשר להלכות אלו לשתי הפרשיות;

כ"ק אד"ש מה"מ אומר בכמה מקומות ומאריך, שהתוכן וההוראה הרוחנית בעבודת ה' של **תמידין ומוספין**; כי הרי כל דבר בתורה הוא הוראה בעבודת ה', ובפרט עניינים הקשורים בבית המקדש כנאמר: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" ואמרו חז"ל¹¹: "בתוך כל אחד ואחד" שכל ענייני בית המקדש יש בעבודת ה' של כל אחד ואחד, ובפרט ענין הקרבנות כנאמר¹²: "אדם כי יקריב מכס"

וההוראה בעבודה **מתמידין ומוספין**; שיש בעבודת כאו"א דברים **קבועים ותמידין**, מצוות ותפילות שעושים בכל יום בשנה, ויש **מוספין**; שמוספין בימים מיוחדים ומועדים לפי הזמן בשנה, יש מצוות שחיובן **קבוע** בכל ישונה, ויש מצוות החגים וכיוצא בזה. ועד"ז יש מצוות והלכות שיהודי מחויב לעשות, ויש הידורי מצוה שכל אחד עושה לפום שיעורא דלילה. ועד"ז יש עצם קיום המצוה, שכל אחד מחויב בזה, ואח"כ החיות וההתלהבות במצוות, בזה יכול וצריך כל אחד להוסיף לפי דרגתו ומעלתו.

ועד"ז אומר אד"ש בתפילות; יש תפילות הקבועות לכל ימי השנה כמו פסוקי דזמרה וברכות קריאת שמע ויש תפילות המיוחדות לשבתות ולחגים שבהם משנים ומוסיפים לפי הזמן והמועד. ובתפילת שמונה עשרה עצמה, יש ברכות הקבועות לכל יום; ג' ברכות הראשונות והאחרונות, שלא משתנות ביום חול, שבת ור"ח, וימים טובים, והברכות האמצעיות משנים ומוסיפין לפי תוכן הימים והזמן.

וההוראה בעבודת ה'; המעלה בעבודת **התמידין**, שהם **קבועים** תמיד בכל ישונה, וממילא גם קבועים וחזורים בנפש ביסודות ויתדות חזקים, שמורה גם על **התוקף והמסירות נפש** שבה.

ובעבודת **המוספין**; שבעבודת ה' צריך להיות תוספת הידורים חיות

¹⁰ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את **תקותם**), והרי זו מטרות חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

¹¹ מובא בשל"ה ובמאמר ההילולא והנשיאות "באתי לגני".

¹² ויקרא א,ב.

⁶ ויקרא ג,טז.
⁷ ברכות יב,א.
⁸ שמואל א' טו,כב.
⁹ ויקרא א,ב.

ושמחה ע"ד הנאמר¹³: "יילכו מחיל אל חיל" – הופסה וחיות בלי מעצורים.

ואומר אד"ש שצריכים להכניס **תמידין במוספין, ומוספין בתמידין**; היינו שגם בעבודת התמידין להכניס בזה כל הזמן תוספת חיות והתלהבות. וגם בעבודת המוספין צריך להכניס תמידין היינו לעשות זאת בקביעות ותוקף לא רק בזמן אלא גם בנפש.

נצבים וילך – התוקף וההידורים

ב. ועד"ז מוצאים בפרשיות השבוע הבא, שמתחילים לקרוא במנחה דשבת זו, פרשת **נצבים וילך**, שההוראה בעבודת ה' משמות הפרשיות היא כנ"ל; "**נצבים**" – מורה על **היצבות והתוקף** בעבודת ה' הקבועה תמיד, ו"**וילך**" מורה על **ההליכה** ותוספת שמוסיפים במצוות לפי זמני השנה המיוחדים, וכן תוספת החיות וההתלהבות, והידורים ומצוות ומבצעים חדשים ותקנות אד"ש מה"מ המתווספים לפי תקופות הזמן והמקום.

ועד"ז ההוראה מפרשיות **מטות-מסעי**; "**מטות**" – זהו התוקף בעניינים הקבועים, ו"**מסעי**" – ההליכה (נסיעה) מחיל אל חיל כנ"ל. וכנ"ל כל אחד צריך להשפיע על השני; נצבים ומטות – בוילך ומסעי, וכן וילך ומסעי – וכן וילך ומסעי – בנצבים ומטות, כנ"ל ההוראה מתמידין ומוספין.

תבוא אל הארץ

ג. וע"פ כל זה, אולי אפשר לומר שעד"ז ההוראה גם מפרשיות **תבוא** (כי לומדים ה' תמידין ומוספין גם בפרשת תבוא וגם בפרשת תבוא):

"**תבוא**" – היא היציאה מהרגילות והתוספות כל הזמן וההידורים והחיות בעבודת ה' מחיל אל חיל וע"ד כפשוטו – "במלחמת הרשות" – ההוספה על ארץ ישראל, ובעבודת ה' העבודה עם ענייני הרשות; "כל מעשך לשם שמים" ו"בכל דרכך דעה" – כבישת גם ענייני הרשות, [כי הרי מבואר בספרים ובחסידות ש"כ כי תבוא למלחמה על אויבך], הוא גם במלחמת היצר ובעבודת ה' [זוהי מורה על עבודת ה' "**מוספין**".

ו"**תבוא**" היא הביאה הפנימית והשלמות וההתחזקות בעבודת ה' הקבועה. ע"ד הנאמר בחסידות¹⁴ "תבוא אל הארץ" – הביאה אל "**הארץ**" – מלשון "רצון" ע"ד משאמחז"ל¹⁵: "למה נקרא שמה **ארץ**, שרצתה לעשות רצון קונה" היינו הביאה הפנימית אל הרצון הפנימי והעצמי של היהודי ועד "**וישבת בה**", באופן של **התיישבות** ותוקף של **קביעות**, שזוהי עבודת ה' "**תמידין**".

תבוא תבוא – אם רץ לבך שוב לאחד

ד. ואמנם הסדר הרגיל הוא קודם **נצבים** ואח"כ **וילך**, קודם **מטות** ואח"כ **מסעי** קודם **תמידין** ואח"כ **מוספין** אבל בפרשיות אלו הסדר קודם **תבוא** ואח"כ **תבוא**; ללמדנו שגם אם האדם בתנועה של **תבוא** – היציאה מרגילותו וההוספות וההידורים והחיות וההתלהבות בעבודת ה', יחד עם זה, תמיד צריך לזכור ולא לשכוח את העניינים **הקבועים** בעבודת ה' והתורה והמצוות עצמן שבאים מצד הרצון הפנימי של היהודי, שלא יהי' בזה חלישות ואדרבה שכל ההוספות בעבודת ה' שלא יהיו על חשבון הדברים הקבועים.

מצד אחד צריך לדעת שצריך להיות "**תבוא**", ע"ד "כי בשמחה **תבוא**, כהוראות כ"ק אד"ש מה"מ, להקדיש זמן לשמחה פורצת גדר, וקבלת פני משיח צדקנו, אבל שהדברים לא יהיו על חשבון הדברים הקבועים וסדרי הלימודים בתורה ותפילה, שלא להפחית ח"ו מהלימודים ב"פיקודי ה' ישרים משמחי לב"¹⁶ [אמנם יש תוספת ועילוי בשמחה שבאה עם שירה וזמרה, כמו שהובא בגליון הקודם (מס' 260), דברי הגמ' ערכין¹⁷ שלימוד התורה מביא רק לשמחת הלב, ועבודת השירה מביאה גם לשמחת הלב וגם **לטוב לב** כמש"נ

¹³ תהילים פד, ח. [ולחעיר פס' ח' מורה על הנהגה שלמעלה מהטבע והרגילות כמו המספר 8 שלמעלה מהטבע ופרק פ"ד הוא 8*8 בתוספת כי שמורה על ספירת הכתר שלמעלה מהעולם].

¹⁴ תורת הבעש"ט בג"ע ששמע הרבי הרש"ב בש"פ תבוא ח"י אלו תרנ"ב, נדפסה ב"היום יום" ח"י אלו.

¹⁵ ב"ר פ"ה, ח.

¹⁶ תהילים יט, ט. [ולחעיר; י"ט – וט' מורה על טוב – ואמחז"ל (אבות פ"ו מ"ג, ברכות ה, א): "אין טוב אלא תורה".

¹⁷ ערכין יא, א.

בפרשתנו תבוא¹⁸: "עבדת את ה' אלוךך בשמחה **ובטוב לבב**", וע"ז אומרת הגמ' "איזוהי עבודה של שמחה? הוי אומר זו **שירה**", ואח"כ מוסיפה הגמ' שהכונה היא לעבודה של שמחה וטוב לבב, אלא שעבודת השמחה והשירה וזמרה תהיה כתוספת – "מוספין" לסדרים ולעבודות הקבועות, שזה בא להזכיר שעם כל ה"תבוא" צריך לזכור שלא יהיה על חשבון ה"תבוא".

ואפשר לומר שזה ע"ד מה שאומרים "אם רץ לבך שוב לאחד", היינו שיחד עם ה"רצוא" צריך להיות מיד אח"כ ה"שוב".

שזה גם קשור עם כך ש"כ"ק אד"ש מה"מ תמיד ביקש להזכיר שכל ההוראות שלו החדשות והתוספות, שלא יהיו על חשבון סדרי הלימודים והמצוות הרגילות והקבועות (ועיין לקמן **במסגרת**).

וזהו גם ע"ד מה ש"כ"ק אד"ש מה"מ אומר שבכל ענייני משיח צריך להיות "**אורות דתוהו בכלים דתיקון**"; היינו שיחד עם ה"רצוא" תבוא למלחמה שאד"ש מה"מ מפרש שהכוונה היא לצאת למלחמת המשיח בכל התוקף וההתלהבות והשמחה [וכידוע שהשיחה **הידועה והחזקה על שמחה בטהרתה** לקבלת פני משיח היתה בשבת פרשת תבוא שנת "**תשמ"ח – ותשמ"ח!**] וגם שמחה זו צריכה להיות באופן של **תבוא** אל הארץ – "**כלים דתיקון!**"

[ונראה לפרש באופן כללי את הביטוי של דברי אד"ש מה"מ שאת פעולות המשיח צריכים לעשות באופן של "**אורות דתוהו בכלים דתיקון**"; "**אורות דתוהו**" – אמונה שמחה והתלהבות עצומה – **בלי גבול!** "**בכלים דתיקון**" – אגרסיביות **בכלל לא!** היינו שאת כל הפעולות להבאת המשיח צריכים להיות בשמחה, והתלהבות **עצומה**, אבל בדרכי נועם ובדרכי שלום ובאופן של "דברי חכמים בנחת נשמעים"¹⁹ [ושמעתי מהחסיד ר' עוזיאל שיחי פלטינ: "דברי חכמים בנחת" – ר"ת חב"ד, היינו שדברי חב"ד בנחת נשמעים] ולהעיר ש"נחת" בגימטריא – "**המל"ך המשיח"ח**"; כי את הגאולה והמשיח מביאים אותם ב"שטורעם", ויחד עם זה נאמר ע"ז²⁰: "**בשובה נוחת תושעון!**"

"תקות חוט השני" – סיום על הלכות תמידין ומוספין²¹

- א. **תמידין ומוספין – בעבודת ה' – הקביעות והתוספות וההידורים.**
- ב. **נצבים – התוקף בדברים הקבועים בעבודת ה', וילך – ילכו מחיל אל חיל.**
- ג. **תבוא – יציאה מהרגילות, תבוא – ביאה וקביעות והתיישבות.**
- ד. **תבוא – תבוא; רצוא ושוב.**

השלמה לגליון הקודם (מס' 260)

ע"ד "גזירת המשקה"

א. בהתוועדות יום ב' דחג השבועות ה'תשכ"ח בין הביטויים החריפים (שנכתבו בגליון הקודם) אמר: לציית לגזירה "**אן חכמות און אן פשעטלאך!**" ("בלי התחכמויות ובלי פשעטלאך" (סילוף הפשט))!"

[כי היו כאלה שעשו כל מיני "התחכמויות" "טריקים" ו"היתרים", והרבי שולל כל אלה].

ב. א' המשפיעים מארה"ק, כתב לרבי שעבר על ה"גזירה" ו"לקח" משקה יותר מהשיעור ומבקש מאד"ש שיתן לו תשובה ותיקון ע"ז, ע"כ ענה לו כ"ק אד"ש מה"מ (בכתי"ק): "**מה אעשה שכבר עזב את הקלאמקע**" [ע"פ מ"ש בגליון הקודם דברי אד"ש בהתוועדות הנ"ל שעבירה על ה"גזירה" זה "**אבן הבוחן**" אם קשורים לקלאמקע (הידית של הרבי)....

האברך הנ"ל, הי' מאד שבור מזה שהרבי אומר שע"י שעבר על הגזירה נותק ההתקשרות לרבי, והתחנן מאד מאד לרבי שבכל זאת יתן לו תיקון ע"ז, ולבסוף אד"ש הורה לו שהתיקון שלו ע"י **שישפיע**

¹⁸ תבוא כח, מז.

¹⁹ קהלת ט, יז. [לחעיר ט' – ר"ת טוב י"ז – גימט' טו"ב]

²⁰ ישע"י ל, טו.

על אחרים שלא יקחו משקה למעלה מהשיעור, ולא יעברו על הגזירה.

ג. שמעתי מהחסידיים המבוגרים שהיו כאן בשנים שהרבי דיבר על הגזירה, וזה לא נכון שהיה היתר למשפיעים לקחת יותר מהשיעור.

וידוע על משפיע חשוב של א' הישיבות תו"ת הגדולות שביקש ב"יחידות" היתר ואמר לרבי שבלי "משקה" קשה לו להתוודע, והרבי לא הסכים לתת לו היתר, ואמר לו שאם לא יהי' לו התירוץ הזה, יהי' לו תירוץ אחר שקשה לו להתוודע.

וכפי שכתבנו בגליון הקודם גם למעלה מגיל 40 שהרבי לא אסר אבל ביקש להפחית בזה.

ואולי אלה שאז היו פחות מ-40 וחל האיסור עליהם, אם הגיעו ל-40 לא יורד האיסור, אלא על אלו שהיו אז בני 40 לא חלה הגזירה (כמו גיל 20 לעישון סיגריות שלא הותר האיסור הקודם כשנהיו בני 20).

ד. גם ג' וד' פעמים לומר "לחיים", הרבי התבטא זה לא חובה, וצריכים להשתדל מה שפחות, וכמה פעמים אמר: **שבדורנו** מספיק **טיפה א'** לפעול מה שפעם היו צריכים ע"ז יותר משקה.

היינו, שאמנם בדורות הקודמים זו היתה ההנהגה של החסידיים, אבל בדורנו הרבי אסר, וגם אם מישהו אינו מבין זאת ואצלו זה **חוק** שלמעלה מהטעם, **אנו אין לנו אלא דברי בן עמרם** ומקיימים החוקים בקבלת עול ובתענוג חסידי. ואוי ואבוי לנו אם נשקול אם אנו מבינים את דברי הרבי, אלא מקיימים ההוראות במסירות נפש וציות מוחלט!

שיעור הרמב"ם – לא בסדר הישיבה

א. בקשר למ"ש על הלכות **תמידין ומוספין** וכן פרשיות נצבים וילך (ותבוא ותצא) דברי כ"ק אד"ש מה"מ, שיש דברים הקבועים **והתמידין** שצריכים לקיים בתוקף ובקביעות **נצבים**, וצריך גם כל הזמן **להוסיף** הידורים וחיות בעבודת ה' – **מוספין**, באופן של "ילכו מחיל אל חיל" – **וילך**, ויש ההוראות וה"מבצעים" החדשים שהרבי תמיד **מוסיף**, אבל צריך לזכור שכל ההוראות וה"מבצעים" החדשים לא יהיו על חשבון הדברים הקבועים ו"התמידין". ולכן אולי אחרי פרשת **תצא** – היציאה מהרגילות, באה פרשת **תבוא** – לא להזניח הדברים הקבועים והעבודה הרגילה;

כדאי לספר המענה שקבל ראש הישיבה המרכזית תות"ל – 770 הרה"ג ר' **מרדכי** ע"ה **מענטליק** (אז ה"קבוצה" מארה"ק למדו בזאל של בנין "חובבי-תורה", וראש הישיבה כיום הרה"ג ר' **שנ"ז** שיחי' **לבקובסקי** ה"אז שם מגיד שיעור ומשיב ב"נגלה").

בזמן שהרבי התחיל התקנה של לימוד היומי ברמב"ם ו"הסעיר" העולם בזה, והעתיר לאנ"ש שילמדו ויפרסמו זאת לכל העולם, וראו עד כמה נוגע לאד"ש שמה שיותר ילמדו רמב"ם, שכולל כל התורה כולה (הרבי אמר שלא צריכים כל ההלכות ללמוד כל יום לעיונא, כי אין הזמן לזה, ואפשר ללמוד לגירסא, אבל כל יום לפחות **הלכה א' ללמוד בעיון!**)

הרב מענטליק ז"ל נתן להרב לאבקובסקי בזמן סדר הישיבה, לתת שיעור עיון בהלכה ברמב"ם היומי, והודיע ע"כ לרבי בתקוה שיקבל ע"כ הסכמה ברכה ותשואות חן. והרבי ענה לו: **לפלא** ההוא אמינא על ענין זה, כי כל ההוראות החדשות וההוספות צריכות להיות **כתוספת** על סדרי הלימוד הקבועים עד עתה, **ולא בזמן סדרי הישיבה!**, וע"כ לא נמשך שיעור זה.

היוצא מהנ"ל שכל ה"מוספין" (שכולל לימוד הרמב"ם) לא יכול להיות על חשבון ובזמן של ה"תמידין" – סדרי הישיבה, וע"כ לא נתן הרבי רשות ללמוד את שיעורי הרמב"ם בזמן הסדרים.

אזלת לקרתא – עבד בנימוסא!

ב. ויחד עם זה עלינו לדעת שתמיד צריך להיות "מוספין" ו"וילך", וכ"ק אד"ש מה"מ מלמדנו שצריך תמיד לחפש הוספות וחדושים בקדושה. וכמו שאמר אד"ש מה"מ למשלחת מהרבי מקלויזענבורג זצ"ל שהיו ב"יחידות";

"חדש אסור מן התורה" [היינו פתגם ה"חתם סופר" שכל החידושים המודרניים פסולים], היינו דווקא אם ב"לעומת זה" לא היו חדשות, אבל מכיוון שב"לעומת זה" יש כל הזמן חידושים, צריכים **נשק חדש** בקדושה ע"מ ללחום החידושים שיש בלעומי".

ומפרש אד"ש בשיחות את דברי חז"ל: "אזלת לקרתא עבד בנימוסא" [שבפשוטו לומדים שאם הגעת לעיר ומדינה חדשה, התנהג בנימוסיהן [שאינם בסתירה לתורה] ע"מ לא להבדל מהם], אבל אד"ש מפרש, תנצל ותשתמש בנימוסי והנהגות המדינה לסייע לענייני עבודת הקודש [וזו אולי הסיבה שהרבה מאנ"ש הולכים ועונדים על בגדס "דגל משיח", להראות שאנו גאים עם הציפייה למלכות המשיח, כמנהג העולם שעונדים את דגל המדינה להראות הזדהות].

ויחד עם זה עלינו לדעת שיחד עם כל ההוספות והחידושים "וילך" – ח"ו לא להפחית, לזלזל או לפגום, בעבודת ליובאוויטש הקבועה מדורות, ולשמור עליהם בתוקף.

וכנ"ל שגם עבודת השמחה, לא תהי' על חשבון הלימודים והסדרים של הישיבה.

ועם כל ה"מבצעים" החידושים וההוספות לא לפגוע ח"ו בכיהוא זה, בצניעות בכל התוקף – **ניצבים!**

מוספין – לא על חשבון התמידין

ג. ושמעתי מהמרא דאתרא הרה"ג **יוסף אברהם** הלוי שיחי' **העלער**, שהתאונן ע"כ שישנם מאנ"ש שמוציאים סכומים גדולים לכתובת והכנסת ספרי תורה חדשים (לעילוי נשמת קרובים וכו') בזמן שצריכים לתקן חסרונות גדולים בחינוך ובמוסדות החינוך, שזהו ענין של **חרום** ודחיפות! וע"ז חשוב הרבה יותר להקדיש הכסף.

וזהו ע"ד הנ"ל כתיבת ס"ת הוא ע"ד מוספין – אבל לא היסודות העיקריים, אבל המוסדות נאנקים בקיום יסודות החינוך.

הספרי תורה צריכים בימים שמקריבים **המוספין** שאז זה קוראים ע"ז בתורה ולכן צריכים יותר ספרי תורה בבתי חב"ד (אך אפשר גם בשעת הדחק להשתמש בס"ת א') או לריקודים בשמחת תורה, אבל יסודות החינוך הם עבודות **התמידין** – החינויות שזהו פיקוח נפש!

והרב העלער ציטט איגרת הקודש שאד"ש כתב עדי"ז לאשה במקום לתת הכסף לכתובת ס"ת חדש, שתתן הכסף להחזיק אברך לומד תורה.

לזכות חתן הבר מצוה

גבריאל בן יפה שיחי

להכנסו למצוות ביום כ"ד אלול ה' תהי' שנת אל – על

שיגדל ח"י"ל – חסיד ירא שמים למדן וירווי הוריו שיחי

ממנו ומכל יוצאי חלציהם נחת יהודי חסידותי מתוך בריאות מלאה והרחבה בגשמיות וברוחניות ואושר ושמחה תמיד כל הימים

ויזכו לראות קבלת פני מלך המשיח והגאולה השלמה מי"ד ממ"ש, נאו!

לעילוי נשמת

מרת דבורה בת מזל

יהי רצון שתהי' מליצת יושר עבור כל בני משפחתה שיחי

להצלחה בכל העניינים בגשמיות וברוחניות ונחת יהודי חסידותי

מכל יו"ח מתוך בריאות והרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים ויזכו לקבלת פני משיח צדקנו והגאולה השלימה

מי"ד ממ"ש נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהמ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!